

Το λειτούργημα του Γιατρού

Από μια συζήτηση του Αρχιμ. Βασιλείου, προηγούμενου της Ι. Μονής Ιβήρων, με γιατρούς και φοιτητές ιατρικής στην Αθήνα.

Είστε γιατροί. Ο άρρωστος θέλει από σας την υγεία. Ζητά τη ζωή, την παράταση, την αιωνιότητα. Δεν σας τα λέει όλ' αυτά ξεκάθαρα, γιατί δεν μπορείτε να του τα δώσετε. Και για να μην τον διώξετε, για να μη σας φέρει σε αμηχανία – με το να σας ζητά πολλά – γι' αυτό δεν σας τα λέει ρητώς. Σας τα λέει αρρήτως. Τα πιο μεγάλα πράγματα, που ξεφεύγουν από την αίσθηση, την προσδοκία και την έκφραση, λέγονται αρρήτως, με μια ματιά, με το είναι ολόκληρο, τη σιωπή.

Ο άρρωστος έρχεται σε σας για να σωθεί από τον πόνο και το θάνατο. Τελικά θέλει ένα πράγμα: «ίνα μη αποθάνη».

Εάν σεις ξέρετε σαν άνθρωποι-γιατροί ότι υπάρχει Κάποιος που μπορεί να δώσει αυτό το αντίδοτο του θανάτου, το φάρμακο της αθανασίας, οφείλετε και πρέπει να του το πείτε, αν τον οδηγήσετε σ' Αυτόν, γιατί μόνο αυτό θέλει από σας και τίποτε άλλο.

Κι αν δεν το ξέρει αυτό ο άρρωστος, αν νομίζει ότι σεις μπορείτε να του δώσετε μόνο «ασπιρίνη», αυτό δεν πρέπει να σας εμποδίζει και δεν σας απαλλάσσει από την υποχρέωση να του δώσετε και το Άλλο, το δραστικό, το αιώνιο.

Δεν σας ζητά ο ασθενής να του μάθετε ιατρική. Να του πείτε πώς λειτουργεί το στομάχι ή το σώμα του όλο, ούτε πώς δρα χημικά ή άλλως το κάθε φάρμακο. Ζητά την υγεία, τη ζωή.

Είναι παραδομένος στα χέρια σας ψυχή τε και σώματι. Αν δεν το καταλαβαίνει ότι είναι «ψυχή τε», αν νομίζει ότι είναι μόνο σώμα και μόνο αυτό σας προσφέρει, επειδή τη δύσκολη στιγμή σας δίδει όλο του τον εαυτό, σημαίνει ότι σας δίδει και την ψυχή του. Εσείς μπορείτε να του πείτε, με τη σιωπή ή με το λόγο σας, στην ώρα αυτή (που ανοίγεται ένας μοναδικός χώρος της ψυχής του, του είναι του όλου) και για ένα άλλο οργανισμό, για ένα άλλο σώμα ψυχικό και πνευματικό, που το αισθάνεται, αλλά δεν το βλέπει, όπως ποτέ του δεν είδε τη σωματική του καρδιά ή τα σπλάχνα του.

Αν είστε πράγματι γιατροί, πρέπει να γνωρίζετε και να ενδιαφέρεστε για όλο τον άνθρωπο και όχι μόνο για το χιτώνα του σώματός του και την πρόσκαιρη διατριβή του στη γη. Και ο λόγος και η σιωπή σας πρέπει να λέει το ίδιο πράγμα που νικά το θάνατο και εξαγγέλλει τη ζωή.

Ο πυρετός φέρνει την υγεία στο σώμα, ο πόνος φέρνει την υγεία στην ψυχή. Να δώσετε στον άρρωστο να το καταλάβει. Να του αποκαλύψετε το είναι του. Να λειτουργήσετε σας πραγματικοί γιατροί. Έτσι τα νοσοκομεία γίνονται – είναι – ναοί, όπως και τα Μοναστήρια, κατά τον άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο, είναι νοσοκομεία.

Αν παρατείνεις τη ζωή του άλλου, όχι δέκα χρόνια, αλλά δέκα αιώνες και ακόμη, σημαίνει ότι δεν είσαι γιατρός, αλλά κομπογιαννίτης. Γιατί ο άνθρωπος δεν ζητά μόνο παράταση ζωής. Θέλει «ίνα μη αποθάνη». Και υπάρχει Γιατρός που δίνει την υγεία αυτή, που είναι αιωνιότης.

Αυτή την υγεία κατά βάθος ζητούν όλοι όσοι έρχονται σε σας, αν και συχνά περιμένουν (εξ αιτίας της κακής παραδόσεως της πετρωκυίας φύσεως και ιστορίας μας) από σας «ασπιρίνη». Αλλά εσείς σπουδάσατε Ιατρική και πρέπει να τους δίνετε αυτό που δεν μπορούν να βρουν μόνοι τους στο περίπτερο του κόσμου. Εσείς γίνατε Γιατροί και πρέπει να δίνετε εκείνο που βρήκατε στο «Πανδοχείον» (Λουκ. 10, 34), στο ιατρείο της Εκκλησίας.

Ο χριστιανός γιατρός δεν είναι κομπογιαννίτης, αλλά διάκονος, νοσοκόμος απλός του Ενός, Μεγάλου Μοναδικού Ιατρού του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού. Έστω μικροί νοσοκόμοι, αδύνατοι και αδαείς, αλλά νοσοκόμοι του ενός Γιατρού. Υπάλληλοι εξωτερικών ιατρείων, που δίδετε εισιτήριο για το νοσοκομείο της Εκκλησίας, όπου όταν μπει κανείς, μπήκε στη ζωή, την υγεία και την αιωνιότητα, άσχετα αν πεθάνει το σώμα του και ενταφιάσουν πρόσκαιρα το σκήνος του. Όχι, ποτέ κομπογιαννίτες που αγωνίζεστε για

παράταση πρόσκαιρης ζωής, που δεν νικάτε το θάνατο, αλλά μόνο τον αναβάλλετε.

Αποκαλύψτε στον άνθρωπο ότι η Φύση του είναι δεκτική υγείας, μπορεί να γίνει υγεία, αιωνιότης με το θρίαμβο του Αναστάσιου.

Προσδοκούμε και ζούμε την ανάσταση και την αιωνιότητα των σωμάτων στην Εκκλησία μέσα. Αυτό μας έμαθε ο Αναστημένος Χριστός. Μας το λέει και είναι ο Ίδιος. Μας το λένε και το ζουν οι μεγαλύτεροι και αληθινοί αδελφοί μας – της ίδιας με μας φύσεως – οι Άγιοι της Εκκλησίας.

Εφ' όσον ο άρρωστος σας δίνει όλο του τον εαυτό και μπορεί να τον δείτε από τα χέρια σας να πηγαίνει στο θάνατο, χωρίς να σας ζητά κανείς το λόγο, πρέπει να του αποκαλύψετε την Αλήθεια, να του δώσετε όλο τον εαυτό σας φάρμακο δραστικό. Δεν υπάρχει άλλη σχέση – θεραπεία και σωτηρία – από την ολοκληρωτική αλληλοπροσφορά μέσα στην Εκκλησία του εν Τριάδι Θεού. Και αν είστε γιατροί σωσμένοι ή σωζόμενοι, θεωμένοι ή θεούμενη, με το να του δώσετε τον εαυτό σας, θα του δώσετε το Γιατρό που κρύβετε μέσα σας, το Γιατρό και την Υγεία και την Αθανασία που είστε, σπουδάσαντες την Ιατρική μέσα στην Εκκλησία και καταστάντες δι' αυτού κοινωνοί «θείας φύσεως». Έτσι σώζετε τον ασθενή και σώζετε ταυτόχρονα και σεις οι ίδιοι, γιατί «εν σώμα εσμεν οι πολλοί» και μια είναι η καινή βιοτή που νικά το θάνατο από τώρα, σε τούτη και στην άλλη τη ζωή. ... Τis χειμαζόμενος και προστρέχων, τω Λιμένι τούτω ου διασώζεται; Τis οδυνώμενος και προσπίπτων, τω Ιατρείω τούτω ου θεραπεύεται; Δημιουργέ των απάντων και Ιατρέ των νοσούντων Κύριε, πριν εις τέλος απόλωμαι, σώσον με. Απόστιχον Κυριακής εσπέρας, Ήχος δ'.